

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Kofola ČeskoSlovensko a. s.**, se sídlem Nad Porubkou 2278/31a, Ostrava, zastoupen Mgr. Jakubem Oniskem, advokátem se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2017, č. j. 11 A 7/2015 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2014, č. j. had/3826/2014, byla žalobci uložena pokuta ve výši 150 000 Kč dle § 8a odst. 2 písm. g) a odst. 6 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) za to, že zadal reklamu na produkt „Jupík Crazy Aqua“ odvysílanou dne 1. 4. 2014 na programu Televize Barrandov (ve které chlapec dětského věku sjíždí tobogán v poloze „hlavou dolů s rukama připaženými k tělu“, přičemž reklamu doprovází slogan „*Tak teď jsi mi dal na frak. Jupík Crazy Aqua – nekrot' své nápady*“), tedy reklamu, která nevhodným způsobem ukazuje osobu mladší 18

let v nebezpečné situaci a současně podporuje chování ohrožující zdraví dětí, čímž porušil povinnosti uvedené v § 2c písm. a) a e) zákona o regulaci reklamy. Žalovaný zároveň rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl. Městský soud přisvědčil žalovanému, že reklama ukazuje osobu mladší 18 let v nebezpečné situaci ve smyslu § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy. Chlapec v reklamě sjíždí poměrně velký tobogán velkou rychlostí, a to v pozici „hlavou dolů s rukama připaženými k tělu“. V reklamě tedy byla zobrazena nebezpečná situace, jak to má na mysli § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy. Městský soud přisvědčil žalovanému i v tom, že reklama podporuje chování ohrožující zdraví osob mladších 18 let ve smyslu § 2c písm. a) zákona o regulaci reklamy. Podle městského soudu slogan *„Tak teď jsi mi dal na frak. Jupík Crazy Aqua – nekrot' své nápady“*, který zvukově doprovází reklamu, vybízí dětského diváka k tomu, aby napodobil jednání, které je zobrazeno v reklamě, přičemž zobrazená jízda na tobogánu je nebezpečnou situací. Slovní výzvu, představující pobídku k napodobování chování v nebezpečné situaci, je tak nutno kvalifikovat jako výzvu k chování, které ohrožuje zdraví osob mladších 18 let.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřoval v tom, že městský soud nezdůvodnil, v čem spočívá nebezpečnost zobrazené situace dle § 2c písm. a) zákona o regulaci reklamy, resp. jaké konkrétní nebezpečí chlapci hrozí. Městský soud se nezabýval ani tím, zda v údajně nebezpečné situaci je chlapec zobrazován nevhodným způsobem. Nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak stěžovatel spatřoval v nesprávném výkladu § 2c písm. a) a e) zákona o regulaci reklamy. Podle stěžovatele reklama nikterak nepodporuje chování ohrožující zdraví, psychický nebo morální vývoj osob mladších 18 let ani tyto osoby nevhodným způsobem neukazuje v nebezpečných situacích, jak to mají na mysli uvedená ustanovení zákona o regulaci reklamy. K § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy stěžovatel uvedl, že toto ustanovení vyžaduje, aby osoba mladší 18 let byla zobrazena nevhodným způsobem v nebezpečné situaci. Po celou dobu záběru není zobrazena jediná situace, která by se mohla jevit jako nebezpečná. Městský soud svým výkladem určuje stěžovateli další podmínky nad rámec zákona, což je v rozporu s ústavním příkazem uplatňovat státní moc pouze v souladu se zákonem a v jeho mezích. K § 2c písm. a) zákona o regulaci reklamy stěžovatel uvedl, že dle městského soudu reklama podporuje chování ohrožující zdraví osob mladších 18 let, když slogan má vyzývat dětské diváky, aby napodobovali chování, které může být nebezpečné. Podle stěžovatele však zobrazené jednání není nikterak nebezpečné, proto ani jeho případná podpora uvedeným sloganem nemůže být podporou chování, které ohrožuje zdraví. Slogan vybízí ke sportovní aktivitě a kreativitě.

pokračování

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil.

IV.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zopakoval důvody uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí a setrval na závěru, že došlo k porušení § 2c písm. a) a e) zákona o regulaci reklamy. Navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (zde městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení*

důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které soud vedly k zamítnutí žaloby. Stěžovatel ostatně proti výkladu městského soudu v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[13] Městský soud se přitom zabýval i otázkou nebezpečnosti v reklamě zobrazené situace, resp. z toho plynoucími riziky (srov. stranu 4 napadeného rozsudku) ve smyslu § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy. Nelze přehlédnout, že uvedenou námitku stěžovatel v žalobě rozvedl ve smyslu nenaplnění podmínky nebezpečnosti dané situace (povaha tobogánu, poloha sjíždění) a nikoliv v tom smyslu, že by v nebezpečné situaci byla zobrazena osoba mladší 18 let „nevhodným způsobem“. Řízení o žalobě je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Správní soudy jsou (až na zákonné výjimky – např. zásadní vady řízení) oprávněny přezkoumávat správní rozhodnutí pouze z hlediska žalobních námitek (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 - 27, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99 atp.), a proto kvalita a preciznost formulace žalobních bodů v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí krajského soudu. Z důvodu, že na nevhodný způsob zobrazení stěžovatel konkrétně nepoukazoval v žalobě, nelze vytýkat městskému soudu, že se tím explicitně nezabýval. Ani Nejvyšší správní soud se pak s ohledem na svou konstantní judikaturu nemůže takovou námitkou zabývat. Např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zdejší soud uvedl, že „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.*“ V rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, pak zdejší soud uvedl, že „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde)*

pokračování

pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89).

[14] Z procesní opatrnosti zdejší soud dodává, že z rozsudku městského soudu, resp. z rozhodnutí žalovaného, jehož závěry městský soud převzal a dále rozvedl, vyplývá, že reklama ukazuje „nevhodným způsobem“ osoby mladší 18 let v nebezpečných situacích. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti ani neuváděl, z čeho by bylo možno dovozovat, že reklama zobrazuje osoby mladší 18 let v nebezpečné situaci „vhodným způsobem“. Netvrdil např., že reklama nabádá děti k tomu, aby v předmětné poloze („na břicho hlavou dolů s připaženými rukama“) sjížděly pouze tobogány, na kterých je taková poloha dovolena; že reklama upozorňuje dětské diváky na možná rizika sjíždění tobogánu v uvedené poloze; že reklama na předmětný nápoj mohla být provedena pouze takovou (a nikoliv jinou) formou atp.

[15] Nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak stěžovatel spatřoval ve výkladu § 2c písm. a) a e) zákona o regulaci reklamy. Podle stěžovatele reklama nikterak nepodporuje chování ohrožující zdraví, psychický nebo morální vývoj osob mladších 18 let ani tyto osoby nevhodným způsobem neukazuje v nebezpečných situacích.

[16] Podle § 2c písm. a) zákona o regulaci reklamy reklama nesmí, pokud jde o osoby mladší 18 let, podporovat chování ohrožující jejich zdraví, psychický nebo morální vývoj.

[17] Podle § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy je pak zakázáno v reklamě nevhodným způsobem ukazovat osoby mladší 18 let v nebezpečných situacích.

[18] K začlenění citovaných ustanovení do zákona o regulaci reklamy došlo na základě novely provedené zákonem č. 138/2002 Sb. Jak vyplývá z důvodové zprávy k novele, *„Dosavadní právní úprava již není vyhovující zejména s ohledem na nepřetržitý vývoj reklamy a její vzrůstající vliv v ekonomickém prostředí, změny v komunikačních prostředcích, kterými je reklama šířena a soustavný vývoj legislativy Evropských společenství v dané oblasti. Významný vliv na potřebu urychlené změny dosavadní právní úpravy má i závazek České republiky implementovat do právního řádu právo platné v Evropské unii.“*

[19] K novelizaci zákona o regulaci reklamy tedy zákonodárce přistoupil na základě práva Evropské unie, konkrétně na základě směrnice Rady č. 89/552/EHS, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (dále jen „směrnice č. 89/552/EHS“).

[20] Uvedená směrnice jako jeden ze základních cílů v preambuli uvádí, že v televizní reklamě je nutno *„zavést pravidla pro ochranu tělesného, duševního a morálního vývoje dětí a mladistvých.“* Stanovený cíl se následně odráží zejména v čl. 12 písm. d), v čl. 16 písm. d) a v čl. 22. Dle čl. 12 písm. d) směrnice č. 89/552/EHS *„televizní reklama nesmí podporovat*

chování ohrožující zdraví nebo bezpečnost“. Dle čl. 16 písm. d) směrnice č. 89/552/EHS „televizní reklama nesmí morálně nebo fyzicky ohrožovat děti a mladistvé a z tohoto důvodu nesmí bezdůvodně zobrazovat děti nebo mladistvé v nebezpečných situacích.“ V čl. 22 směrnice č. 89/552/EHS je pak uvedeno, že „členské státy přijmou vhodná opatření zajišťující, aby vysílání subjektů televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých.“

[21] Uvedená pravidla tuzemský zákonodárce převzal do zákona o regulaci reklamy, konkrétně do § 2c písm. a) a e), ve kterých zakazuje podporovat chování ohrožující zdraví, psychický nebo morální vývoj osoby mladší 18 let, resp. zakazuje je ukazovat v nebezpečných situacích. Znění uvedených stanovení je od počátku konstantní (žádnou novelizací zákona o regulaci reklamy nedošlo k jejich změně), přičemž jejich jednoznačným cílem je ochrana osob mladších 18 let. K tomu srov. vedle výše uvedeného i důvodovou zprávu k zákonu č. 138/2002 Sb., v níž se k § 2c zákona o regulaci reklamy uvádí, že se „rozšiřují požadavky na reklamu ve vztahu k osobám mladším 18 let, a to s ohledem na jejich menší životní zkušenosti a možný nedostatek schopnosti eliminovat vliv reklamy.“, jakož i odbornou literaturu, např. Chaloupková, H., Holý, P. Regulace reklamy. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, s. 335, podle níž „Ustanovení zařazené k ochraně dětí reguluje reklamu v tom smyslu, aby děti a mladiství byli chráněni před dopady nežádoucí reklamy, aby reklama nezneužívala nevyspělosti a nezkušenosti dětí a mladistvých. Jednotlivé skutkové podstaty se překrývají, což svědčí o záměru zásadního omezení reklamy zaměřené na děti a mladistvé“. Nutnost zvýšené ochrany dětí a mladistvých vyplývá i z katalogů lidských práv a svobod. Podle čl. 32 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod „je zaručena zvláštní ochrana dětí a mladistvých.“ Stejně tak lze poukázat na Listinu základních práv Evropské unie, podle níž mají děti právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho, na obdobně vyznívající Úmluvu o právech dítěte atp.

[22] Optikou výše uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na námitky poukazující na nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel předně namítal, že reklama nezobrazovala nebezpečnou situaci ve smyslu § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy.

[23] Nebezpečnou situaci ve smyslu § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 36/2017 - 32, kterým byla zamítnuta kasační stížnost Rady pro rozhlasové a televizní vysílání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2017, č. j. 11 A 8/2015 - 32, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o uložení pokuty stěžovateli za to, že zadal reklamu, ve které je zobrazen chlapec jedoucí na speciálně upraveném skateboardu na louce.

[24] Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku mj. uvedl, že „[s]dílí názor totožný s městským soudem, že chlapec jede ve volném prostoru, v přírodě. Výraz „téměř po rovině“ vnímá jako terén, který není zcela rovný, nicméně z reklamy je evidentní, že se nejedná o žádnou strmou plochu, ale mírný svah končící rovinou. Postava jede po zelené louce, kde nejsou žádné překážky, kameny apod. Nebroží tedy, že by do něčeho narazil. Chlapec není zobrazen v nebezpečné situaci, která by podle názoru Nejvyššího správního soudu přicházela v úvahu tehdy, pokud by chlapec jel po ulici, mezi auty a ohrožoval by sebe i ostatní; nebo by jel

pokračování

po chodníku a ohrožoval sebe i chodce. Chlapec má na sobě bezpečnostní prvky, a to chrániče a helmu; jeho jízda nepůsobí riskantně, jedná se o běžný způsob jízdy a v závěru bezpečně zastaví.“

[25] Z citovaného rozsudku tedy vyplývá, že nikoliv každou dětskou aktivitu zobrazenou v reklamě lze podřadit pod nebezpečnou situaci ve smyslu zákona o regulaci reklamy. Musí se jednat o aktivitu, při které hrozí zvýšené riziko ohrožení zdraví dětí. Ani sjíždění tobogánů (při respektování stanovených pravidel) tedy nelze *a priori* považovat za aktivitu, při které by hrozilo zvýšené riziko ohrožení zdraví dětí či mladistvých. Jedná se o běžnou dětskou zábavu, která je umožněna řadou provozovatelů bazénů, plováren, aquaparků atp.

[26] Žalovaný, resp. městský soud však správně akcentovali, že v nyní posuzované reklamě chlapec sjíždí velký a točitý tobogán poměrně velkou rychlostí v poloze „na bříše hlavou dolů s připaženými rukama“. Jak přitom vyplývá ze správního spisu (a nadto je i obecně známo), v předmětné poloze není možno sjíždět všechny typy tobogánů. Jedná se o polohu výjimečnou, která je povolena pouze na některých typech zařízení. To nezpochybňoval ani stěžovatel. Sám uvedl, že povolené polohy sjíždění závisí na druhu tobogánu a doporučeních jeho výrobce. Nutno dodat, že stěžovatel ani v řízení o kasační stížnosti netvrdil, že právě v reklamě zobrazený tobogán je možno sjíždět v zobrazené poloze. Stejně tak ani netvrdil, že by dětští diváci byli upozorňováni na rizika takového sjíždění, že by byli varováni před napodobováním takového jednání atp.

[27] Nejvyšší správní soud je názoru, že sjíždění zobrazeného tobogánu v poloze „na bříše hlavou dolů s připaženými rukama“ lze považovat za aktivitu, při které hrozí zvýšené riziko ohrožení zdraví ve smyslu shora uvedené judikatury.

[28] Vyšší nebezpečnost (riziko) vyplývá již z rozdílu mezi částmi těla (hlava dítěte a nohy dítěte), jimiž může dojít k nárazu do případné překážky, která se může skrývat např. za zatačkou v točitém tobogánu, v prostoru bazénu, do kterého tobogán ústí atp. Nebezpečnost předmětné jízdy nadto zvyšuje i připažení rukou k tělu a z toho plynoucí omezená možnost efektivní ochrany hlavy, jakož i rychlost jízdy a způsob dopadu do vody („hlavou dolů s připaženými rukama“).

[29] Reklama přitom může významně ovlivňovat chování dětí, resp. mladistvých. Jejich vzorem zcela jistě může být postava z televizní reklamy, jejíž jednání mohou napodobovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 As 16/2004 - 90, ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 21/2007 - 109, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 87, ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 As 9/2009 - 140 atp.). Všechny děti přitom nejsou schopny posoudit dovolenost, resp. nebezpečnost napodobovaného jednání. Tyto schopnosti jsou odvislé mj. od věku dítěte, jeho vyspělosti, inteligence atd.

[30] Jinými slovy, nikoliv všechny děti jsou schopny rozlišit povahu jednotlivých tobogánů a posoudit pravidla jejich sjíždění v situacích, ve kterých se samy budou nacházet, jak se snažil tvrdit stěžovatel. Pokud pak budou takové jednání po vzoru reklamy napodobovat na tobogánech, na nichž takový způsob jízdy není povolen (nutno připomenout, že reklama nesděluje, že takový způsob jízdy je dovolen pouze na

některých typech tobogánů, neupozorňuje děti na možné následky takové jízdy atp.), nelze vyloučit zvýšené riziko ohrožení zdraví dětí ve smyslu výše uvedené judikatury.

[31] Nad rámec výše uvedeného zdejší soud v obecné rovině dodává, že si uvědomuje, že při celé řadě dětských aktivit nelze vyloučit ohrožení zdraví. Zákonodárce však zcela jistě nechtěl zakázat zobrazovat v reklamě jakoukoliv aktivitu dětí. V takovém případě by byla skutková podstata vymezena jinak (než shora uvedeným způsobem). Z důvodu, že hranice mezi bezpečnou a nebezpečnou situací může být mnohdy velmi tenká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 36/2017 - 32), bude vždy nutno trvat na tom, aby se správní orgán důkladně zabýval všemi okolnostmi zobrazené situace a řádně zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že k překročení hranice nebezpečnosti vyvolávající možnost správního postihu došlo. V dané věci tomuto požadavku správní orgán dostal, přičemž ani městskému soudu nelze vytknout pochybení, pro které by byl dán důvod ke zrušení jeho rozsudku.

[32] Nedůvodné je rovněž tvrzení stěžovatele, že městský soud výkladem určoval stěžovateli další podmínky nad rámec zákona a tím porušil ústavní příkaz uplatňovat státní moc pouze v souladu se zákonem a v jeho mezích. Městský soud neukládal stěžovateli žádné podmínky nad rámec zákona. Městský soud vyložil obsah pojmu nebezpečná situace ve smyslu § 2c písm. e) zákona o regulaci reklamy a podřadil pod něj situaci zobrazenou v reklamě. Je pravdou, že odůvodnění rozsudku městského soudu mohlo být ve vztahu k nebezpečnosti zobrazené situace a s tím spojených rizik obsáhlejší, z rozsudku městského soudu však vyplývá, z jakých důvodů posoudil zobrazenou situaci jako nebezpečnou, a není tedy dán důvod ke zrušení jeho rozsudku (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14 atp.).

[33] Stěžovatel dále namítal, že neporušil § 2c písm. a) zákona o regulaci reklamy. Podle tohoto ustanovení reklama nesmí, pokud jde o osoby mladší 18 let, podporovat chování ohrožující jejich zdraví, psychický nebo morální vývoj.

[34] Stěžovatel konkrétně tvrdil, že předmětná jízda na tobogánu není nikterak nebezpečná, a proto ani případná jeho podpora uvedeným sloganem (*„Tak teď jsi mi dal na frak. Jupík Crazy Aqua – nekrot' svůj nápady“*), nemůže být podporou chování, které ohrožuje zdraví.

[35] Jak vyplývá ze shora uvedeného, Nejvyšší správní soud není názoru, že by v reklamě zobrazené jednání nemohlo být nikterak nebezpečné. Předmětná reklama přitom děti k takovému jednání nabádá; vybízí je k tomu, aby nekrotily své nápady (v daném případě jízda „hlavou dolů s připaženými rukama na točitém tobogánu“). Ačkoliv lze se stěžovatelem souhlasit, že slovní výzva *„nekrot' svůj nápady“* v obecné rovině může být vnímána jako výzva k pohybu, ke sportovní aktivitě atp., je třeba ji posuzovat i s ohledem na kontext děje, který doprovází. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 36/2017 - 32, nebyla stejná slovní výzva vyhodnocena jako podpora chování ohrožující zdraví. Jak však vyplývá z tohoto rozsudku, k takovému závěru dospěl zdejší soud s ohledem na to, že předmětná reklama nezobrazovala nebezpečnou situaci. V nyní projednávaném případě dospěl zdejší soud

pokračování

k opačnému závěru. Soud proto přisvědčil městskému soudu i v tom, že předmětnou reklamu bylo možno podřadit pod § 2c písm. a) zákona o regulaci reklamy.

[36] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil pouze výše uvedené námitky. Stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal nemožnost splnění požadavků zákonodárce, nepoukazoval na formulaci skutkových podstat, na procesní postup správních orgánů, nebrojil proti výši uložené pokuty atp. Kasační soud přitom není oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. V řízení o kasační stížnosti je to stěžovatel, který vymezuje hranice soudního přezkumu. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční; kasační soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti (vedle výše uvedené judikatury srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46 atp.).

[37] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[38] O věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., který se použije na základě § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu